

Soul of Disappear LIMBO

จิตเร้นแห่งปลาสนาการ พบพานในแดนเนรเทศ

CW // About religion , Sex 🚫 , Drug , Dub-con

เนื้อหาต่อจากนี้เป็นเพียงเรื่องราวสมมติ โดยอ้างอิงจากเรื่องผู้ตายในแดนมรณาของพระคัมภีร์วิวรณ์ , พระคัมภีร์ไบเบิล โดยเนื้อหาดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อการบรรยายเรื่องราว และไม่เกี่ยวข้องกับการตีความทางศาสนาแต่อย่างใด กรุณาใช้วิจารณญาณในการอ่านและพิจารณาความเหมาะสมตามมุมมองส่วนบุคคลค่ะ

เมื่อเสียงลึกลงภายในบิบบิ้นให้เจ้าคุกเข่าลงอีกครา
การไถ่บาปเอื้อนเอ่ยหาเหล่าผู้ยืนหยัด
ด้วยความศรัทธากล้าแกร่งของผู้ถูกเลือกไม่กี่ชีวิต ...

ลิมโบ...

ข้าฝืนถึงสถานที่ที่ถูกทอดทิ้ง นามว่า 'ลิมโบ' ดินแดนของผู้ตายที่ค่อนข้างคลุมเครือ ว่ากันว่าเป็นแดนของคนที่ตายโดยไม่ได้รับศีลล้างบาป ไม่ได้ไปสวรรค์แต่ก็ไม่ได้อยู่ในนรก

รู้สึกว่างเปล่าจัง ข้าตายแล้วหรือ ? ไม่สิ... ข้ายังไม่ตายและไม่ได้ฝัน แล้วทำไมข้าถึงปรากฏ ณ ที่แห่งนี้ได้ ความรู้สึกข้างบอกว่าไม่ใช่โลกมนุษย์แน่นอน...

มันเหมือนนรกที่ฉาบฉวยด้วยภาพของเมืองที่ข้าอาศัยอยู่ไม่มีผิด ท้องฟ้ายามสนธยาราวกับเปลวไฟที่ลุกโชนแผดเผา สถานที่แห่งความรื่นเริงแสนวิปริตตั้งอยู่แทนที่บ้านของคนตายไปแล้ว ในโลกของข้ามันเป็นเพียงบ้านร้างไร้ผู้อาศัย เลือดเป็นสายเจ็มนองจากท่อน้ำใต้ดิน เด็ก คนแก่ และผู้คนมากมายที่ข้าเคยรู้จัก เมื่อครั้งพวกเขายังมีชีวิต ล้วนมารวมกันอยู่ที่แห่งนี้หมด

ลิมโบเธอ... ข้ามาได้ยังไง

อุแหะ !

ในทันใดนั้นข้าอาเจียนออกมาโดยไม่รู้สาเหตุ พลันรู้สึกเวียนหัวเป็นอย่างมาก สถานที่ตรงนี้เป็นที่ที่ข้าไม่ควรอยู่ ข้าควรกลับไปโลกปัจจุบันของตนเองเสีย แต่ข้ากลับไร้หนทางที่จะพาตัวเองออกไปจากที่นี่ ตามสามัญแล้วต้องมีคนดูแลดินแดนนี้สิ ใครเป็นคนคุมดินแดนนี้กันนะ ข้าจะตามหาตัวของเขาด้วยวิธีไหน... หญิงสาวในชุดนอนซาตินสีขาวนั่งลงกับพื้นอิฐสีเทาแสนสกปรกพร้อมกุมขมับอยู่กลางตรอกซอยที่เต็มไปด้วยซากสัตว์เดรัจฉานส่งกลิ่นเหม็นคาวคลุ้ง เธอเบิกตากว้างมองไปรอบ ๆ สิ่งปลูกสร้าง พบเพียงชายหญิงที่หัวเราะและครางเสียงดังออกมาจากสถานเริงรมย์ ทุกอย่างที่นี่ดูบิดเบี้ยวและเสื่อมทราม การร่วมประเวณีที่กระทำกันอย่างเปิดเผย ยาเม็ดสีส้มแดงกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแทบทุกตารางนิ้ว

นั่นมัน...กระบอกฉีดยา ? อีกร.. ของเหลวใสในกระบอกมันถูกฉีดเข้าสู่เส้นเลือดของผู้คนขณะอยู่ในอาการ
มึนเมาด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข นี่มันอะไรกัน...

นี่หรือ...คือแดนลิมโบที่ข้าเคยอ่านจากพระคัมภีร์ ?

‘ ลิมโบ แดนสถิตแห่งดวงวิญญาณผู้ล่วงลับไปโดยไร้ซึ่งมลทินบาป แต่ยังมีทันได้ประสิทธิ์ประสาทศีลล้าง
บาปอันบริสุทธิ์ ทว่าดวงจิตเหล่านั้นล่วงลับไปโดยมิได้รู้จักพระเจ้า ดวงวิญญาณทั้งหลายเหล่านี้ยังคง
เร้นกายอยู่ในแดนลิมโบแห่งผู้ไร้เดียงสา ดำรงชีพอยู่ด้วยความผาสุกตราบนานวันแห่งการพิพากษามาลงถึง จึง
จะได้ขึ้นสู่สรวงสวรรค์ ’

ความผาสุกที่ว่า มันไม่ใช่การใช้ชีวิตหลังความตายแบบเรียบง่ายเหมือนโลกที่ข้าอยู่ แต่เป็นการปลด
ปล่อยความโลภ ความตณห์ออกมาสិនะ ข้าเริ่มเข้าใจทันทีว่าทำไมผู้คนถึงทำพิธีชำระบาปบ่อยครั้ง เพื่อไม่
ให้ดวงจิตมาพบเจออะไรแบบนี้เอง เสื่อมทรามยิ่งกว่านรกที่ข้าเคยจินตนาการเสียอีก
กายหยาบหนึ่งเดียวในเมืองลิมโบอย่างควีวาคีร่างตัวเองให้ลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล เธอรีบเดินออกจาก
ตรอกซอยเหม็นเน่าพร้อมกลั้นหายใจไม่รับกลิ่นที่เป็นพิษ สายตาช่างสังเกตสอดส่องมองรอบ ๆ หาสถานที่
ที่พอให้เธอได้ว่า ‘ผู้คุมเมือง’ อยู่ทีนั้น สิ่งก่อสร้างรอบด้านที่ไม่มีแม้กระทั่งต้นไม้ใบหญ้าให้เธอชื่นชมมันช่าง
น่าสะอิดสะเอียน มีเพียงอาคารที่เหมือนถูกขังอยู่ในยุคมืด ไม่มีหลังใดที่เด่นสะดุดตาพอให้มีความหวังเลย
แม้แต่น้อย ทำได้เพียงพุงร่างบางของตนเดินตามหาสิ่งที่เด่นหรรารากับคนรอบรู้
หญิงสาวครึ่งมนุษย์ครึ่งนิมฟ์ล้มลงกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง จวบจนราวชีวิตนี้จะริบหรี่แสงแห่งความหวัง
เธอเอ่ยภาวนาให้ทุกอย่างที่ลิมโบแห่งเหือดและหายไปพร้อมกับตัวเธอในตอนนี้เสีย ดีกว่าที่จะตามหาผู้คุม
เมือง ปีศาจซาตานหรืออะไรก็ตามที่ปกครองดินแดนแห่งนี้

ข้าอยากกลับบ้าน...

.
. .
.

เพดานหรรุหราชที่ถูกตกแต่งด้วยภาพวาดศิลปะปราณีต ข้าลืมนึกขึ้นขึ้นมาแล้วจ้องสิ่งตรงหน้าแบบตาไม่กระ
พริบ ข้ากลับมาแล้วรีเปล่า รู้สึกเย็นจัง...

หญิงสาวค่อย ๆ ขยับตัวลุกนั่ง สายตาส่องห้องสี่เหลี่ยมกว้างใหญ่รอบตัว ที่นี้ไม่ใช่วังของฟอร์จูน่าที่ข้า
อาศัยอยู่เป็นแน่ มันดูน่าสมัยนกว่านั้นมาก ทว่าห้องประดับประดาไปด้วยเฉดสีเทาและสีเงินสะท้อนถึง
ความมั่งคั่ง เต็มจนขนาดใหญโตเพียงพอที่จะนอนสามคนได้อย่างสบาย โต๊ะรับแขกในห้องนอนราวกับ
จะเตรียมไว้สำหรับการสนทนาในบรรยากาศเป็นทางการยิ่งงายังนั้น
ตัวข้า—ยังอยู่ดินแดนลิมโบนี่นา ท้องฟ้ายังเป็นยามเย็นอยู่เลย...

เอี้ยด—

เสียงประตูห้องบานใหญ่ถูกเปิดออก มันช่างก้องกังวานในอากาศจนน่าขนลุก เสียงโลหะที่เสียดสีกับ
บานพับเก่าแก่ดังกระทบกันเหมือนเสียงคำรามเบา ๆ ของโครงสร้างอันหนักอึ้ง ราวกับว่ามันไม่เคยถูกเปิด
มานานหลายปี ฟังดูชวนวังเวงในใจและสร้างบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความตึงเครียด

“ ฟิ้นแล้วหรือ ท่านหญิงควีวาคี ”

ชายร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสูท และกางเกงชีโนน้ำเงินเข้ม เอ่ยถามคำถามด้วยน้ำเสียง ทุ้มต่ำราวกับว่ารู้จักมานาน เขาเหมือนขุนนางที่มีรสนิยมการแต่งตัวดูดีมากทีเดียว ชายผู้นั้นมีสีผิวขาวซีด เส้นผมสีขาวที่วากันว่าเป็นมนุษย์ที่อาจถูกปีศาจสิงสู่ เรือนผมยาวปานกลางทรงคอมม่าและปรกหน้าผาก เล็กน้อย ดวงตาคมกริบสีน้ำเงินเข้มเปรียบอัญมณีแซฟไฟร์จับจ้องมายังเธอ นัยน์ตาเหล่านั้นเย็นยะเยือกไร้ความรู้สึกใด ๆ ใบหน้าคมหล่อเหลาแต่ไร้ซึ่งอารมณ์ ทั้งไว้เพียงความเคร่งขรึมที่ทำให้รู้สึกถึงแรงกดดันที่ยากจะต่อต้าน หญิงสาวร่างบอบบางและชายลึกลับสบตากันเพียงครู่เดียวก่อนที่เธอต้องเบือนหน้าหลบ อย่างไม่รู้ตัว แรงกดดันนั้นมากมายเสียจนทำให้เธอแทบไม่กล้าขยับ เสมือนร่างกายถูกตรึงอยู่กับที่ตั้งแต่ที่ เขาก้าวเข้ามาในห้องนี้

“ ... ”

“ ท่านอยากกลับบ้านหรือเปล่า ? ” เขาถามขึ้นอีกครั้ง

“ ข้าไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว ” เธอตอบกลับทันที

ชายผู้นั้นเดินเตร่เข้ามานั่งยังมูรับแขกสไตล์บาโรกภายในห้องนอนกว้าง เขานั่งพร้อมทำท่าประจบมือ หน้าจั่ว ข้าเลื่องมอญจ้องมายังข้าราวกับพิจารณาอะไรสักอย่าง

“ มานั่งคุยตรงนี่สิ ” เสียงนุ่มทุ้มกล่าวเชื้อเชิญ

ควีวาร์ลุกขึ้นจากเตียงอย่างไม่เต็มใจนัก สองเท้าของเธอก้าวไปที่โต๊ะรับแขกซึ่งมีชายแปลกหน้านั่งรออยู่ เธอรับรู้ได้ทันทีว่าเรื่องที่จะพูดคุยต้องเกี่ยวพันกับเธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้— สาเหตุที่มาอยู่ในดินแดนลี้ลับนี้ และเงื่อนไขที่จะทำให้หลุดพ้นจากที่นี่ ควีวาร์นั่งเอี่ยมเพี้ยมราวกับไขในหิน เธอหลีกเลี่ยงที่จะสบตากับชายตรงหน้าเหตุความหวั่นเกรงในใจที่ฉายชัดออกมาผ่านท่าที

“ ไม่มีชาหรือคะ ? ” เธอถามขึ้นอย่างสงสัย เมื่อเห็นว่าโต๊ะตรงหน้าไม่มีชาและอาหารว่างมาบริการ

“ ที่นี่ไม่มีอาหาร ”

“ แล้วสิ่งที่ข้าเจอบ้างยาเสพติดล่ะ ? ”

“ ท่านหญิงคิดว่ามันคืออาหารรึเปล่า ? ” เขายกย่อนซ้ำกลับ

“ ไม่ค่ะ... ”

สิ้นเสียงคำพูด ห้องนอนใหญ่แห่งนี้ถูกโรยตัวด้วยความเงียบ ชั่วรอให้เขาเป็นฝ่ายเริ่มพูด แต่ทว่าเขากลับหันมองไปทางด้านหน้าต่างที่สาดสีส้มแดงยามเย็น โดยยังปรายตามองข้าอย่างจดจ่อ หรือบางทีอาจจะรอให้ข้าเริ่มพูดก่อนกันแน่ ?

“ ข้าขอถาม ท่านเรียกข้ามาที่นี่ จุดประสงค์ของท่านคืออะไร ? ”

“ ท่านหญิงมีความเชื่อมโยงกับลิมโบ โดยจิตวิญญาณที่สาบสูญของท่านเสียหนึ่งหลดมา ณ ที่แห่งนี้ ”

ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงทุ่มเรียบ ท่าทีของเขายังคงสงบนิ่ง ทำเอาแววตาของควีวาร์สั่นไหวด้วยความงุนงง

“ ข้า... ไม่เข้าใจค่ะ ”

“ เศษเสี้ยวดวงวิญญาณของใครก็ตามที่มาที่นี่ นั้นแปลว่ามีข้อพิพาทต่อข้า ผู้คุมดินแดนแห่งนี้ ข้าจึงต้องเรียกท่านหญิงมา ”

น้ำเสียงของเขายังคงดูใจเย็นเอามาก ๆ ทว่าข้ารู้สึกว้าวุ่นใจของตนหยุดไปครู่หนึ่ง ราวกับแรงกดดันในห้องทำให้อากาศหนาแน่น

“ ข้าปราชญ์ท่านหรือคะ ? ”

“ ท่านหญิงเคยเอ่ยถ้อยคำที่ทิ่มแทงหัวใจข้า ขณะที่อ่านตำราเมื่อหลายปีก่อน ” เขายิ้มเล็กน้อยราวกับจะเย้ยหยันอดีตของข้า

ข้าเข้าใจสถานการณ์แล้ว แต่การกระทำบุรุษตรงหน้าข้านั้นช่างดูเด็กและไม่สมเหตุผลเอาเสียเลย แต่...ข้านี้กว่านรกและสวรรค์เป็นแค่เรื่องหลอกเด็กเสียอีก มีอยู่จริงสินะ ที่นี้ราวกับนรกจำลองเป็นไหน ๆ

“ แล้วข้าต้องทำอย่างไรถึงจะกลับไปได้คะ ” รู้สึกขมขื่นในใจซะมัด

“ เงื่อนไขที่ท่านต้องทำมีเพียงไม่กี่อย่าง...

ท่านต้องมอบความสุขมาให้กับข้า มิเช่นนั้นข้าคงต้องจองจำท่านไว้ในห้องสี่เทาไรกลิ่นหอมของดอกไม้ตราบนันต์ ”

!

“ อะ...อะไรนะ ? สติกลับหรือเปล่าคะ นี่มันคำขู่ชัด ๆ ข้าไปสับประมาทปราชญ์แรงยังงี้ให้ไม่พอใจ ถึงต้องบีบบังคับทำเช่นนั้นกันคะ ” การกระทำราวกับเด็กเอาแต่ใจไม่มีผิดอีกแล้ว...

น้ำเสียงของเธอชิงชังแต่สิ้นเครือ ความสั่นไหวเริ่มท่วมท้นในใจเพราะข้อเสนอที่ไม่อาจยอมรับได้ ทว่าทางเลือกกลับเลื่อนราง

“ เมื่อทุกอย่าง ณ ที่แห่งนี้เริ่มและจบที่ตัวข้า ข้ายอมเป็นผู้ถือสิทธิ์เหนือทุกสรรพสิ่ง ตั้งแต่จุดเริ่ม กลางทาง และบั้นปลาย ล้วนอยู่ใต้ดุลยพินิจของข้าเอง ท่านไม่มีสิทธิ์เลือกแต่แรก ท่านหญิง ”

“ อีก.. ” ลูกกระเดือกเธอสั่นไหวเล็กน้อยเป็นการแสดงท่าทีของความไม่มั่นคง และการตัดสินใจที่ยากที่สุดในชีวิตของสาวเจ้าของร้านดอกไม้

“ ท่านตอบมาแค่จะทำหรือไม่ทำ ” เขาพูดด้วยอารมณ์นิ่งเฉย จะเลือกทางไหนก็แย่ไปหมดอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ !

ในดินแดนนี้ การเสพสมกับใครก็ได้โดยปราศจากการยินยอมเป็นเรื่องธรรมดาหรือ หรือเขามองข้าเป็นแค่ผู้หญิงหน้าโง่คนหนึ่งเลยเรียกมาที่นี่เพื่อสนองตัณหาของเขาเอง จะคิดไปทางไหนมันก็ไม่ปกติด้วยซ้ำ ทุกคนที่นี้ขาดสามัญสำนึกไปโดยปริยาย หรือจะเรียกว่าไม่สมเหตุผลสมผลก็ยิ่งได้ เขาจะเรียกข้ามาทำไมในเมื่อยังมีดวงวิญญาณอีกหลายดวงที่ยังต้องการความสุขในกาม และอีกคำปราชญ์นั้นถึงกับต้องเรียกข้า

มาหา บ้าอำนาจเห็น ๆ ข้าควรเลือกทางไหนดี ข้าคิดถึงโลกที่เต็มไปด้วยสีสันที่คุ้นเคย ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นตัวละคร เป็นใคร แม้แต่ชื่อก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ... ช่างไรหนทางเสียเหลือเกินควีวาท

“ ข้า... ตกลง แต่ท่านต้องมีสัจจะกับข้าด้วยนะคะ ” เธอพูดออกไปด้วยน้ำเสียงเอื่อยเบา

“ ถอดเสื้อผ้าอาภรณ์ของท่านสิ ”

“ แต่...ข้ายังไม่รู้จักท่าน จู๋ ๆ มาบอกแบบนี้...มันดูผิดผีไปหน่อย ท่านเป็นปีศาจซาตานอะไรนั่นหรือเปล่า ”

“ ไม่จำเป็นต้องทราบ รู้เพียงแค่ว่าข้าเป็นผู้คุมดินแดนที่นี่ก็พอ
...เดี๋ยวข้าถอดให้เอง ”

พลันพูดจบ บุคคลไร้นามที่มีใบหน้าเป็นอาวุธตนนั้นก้าวอย่างมาอย่างโซฟานุ่มที่ข้านั่งอยู่ เราสบตากันอีกครั้ง... สายตาเย็นเฉียบไร้อารมณ์นั้น ข้าไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงคืออะไร หญิงสาวร่างบางในชุดนอนซาตินสีขาวถูกจับมัดด้วยมือหนาหยาบกร้านของเขาจากการประคองไหล่ไว้ ขณะเดียวกันริมฝีปากเขาก็เริ่มสำรวจต้นคอขาวเนียนอย่างช้า ๆ สัมผัสจากปลายลิ้นที่หยอกล้อผิวเนียนนุ่ม จนเกิดรอยสีกุหลาบแดงเด่น ทำให้ข้าหลุดเสียงครางสั้นครือออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

“ อื้อ~ ! ”

เสียงครางสั้นในลำคอดังกลบเสียงอื่นภายในห้องที่เงียบสงัด กลิ่นกายหอมเย็นเย้ายวนของเธอชวนชักเขาให้มีอารมณ์พลุ่งพล่าน ริมฝีปากหนาขยับเลียขอบใบหูของอีกฝ่ายเบา ๆ ลมหายใจอุ่นรตรินพร้อมเสียงหายใจระส่ำของเขาทำให้ร่างอรรถแทบหัวใจจะระเบิด ริมฝีปากเจ้าเล่ห์ขยับกลับมาเล่นชอกคอข้าอีกครั้ง ปลายลิ้นสากประกอบความอุ่นของเขาทำให้ข้าจ๊กใจไปทั้งตัว มือหนาเขี่ยสายเสื้อบริเวณไหล่ลงจนเผยให้เห็นเต้าอวบขนาดพอดีมือ ยอดถับนั่นมันแข็งชูชันซะจน เขาก็มองหยอกล้อด้วยการขบเม้มเบา ๆ อีกเต้าที่ว่างถูกคลึงด้วยนิ้วมือนุ่ม ข้าไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวด แม้แต่น้อย กลับกันมันเป็นเรื่องที่เสียเวลาไปทั้งตัวเสียด้วยซ้ำ

แค่นี้มันก็ทำเอาข้าชื่นแฉะหมดแล้ว...

“ อึก! ”

ร่างระหงสะท้อนไปทั้งกายเมื่อรับรู้ถึงความเสียดเสียวผ่านปลายลิ้นสากหนา ที่ส่งมายังยอดถัสนี้เน้อจนแทบกัดริมฝีปากตัวเองแน่น อึกไม่ก็ชั่วครู่ถัดมา มือแข็งแรงได้คว้าประคองใบหน้าเล็กไว้แล้วลูบไล้แก้มที่แต่งแต้มด้วยสีชมพูระเรื่อ เขาจ้องมองใบหน้าของเธอที่แสดงออกถึงความต้องการอย่างชัดเจน แม้สายตาของเขายังแฝงความเจ้าเล่ห์ไม่อาจเดาได้ แต่ปลายมูมปากของเขากระตุกขึ้นด้วยความพึงพอใจเมื่อเห็นเธอย้อนแย้งกับความยึดมั่นของตนเองในคราแรก จนในที่สุดนิ้วโป้งของเขาได้มาหยุดที่ริมฝีปากบางเพื่อนวดคลึงคลายการกดตันในใจของหญิงสาวออกไป จากนั้นรอยยิ้มเลศนัยหยักสีซีดจางเหมือนไม่มีชีวิตชีวาก็ได้ประทับลงบนปากนุ่มอย่างหิวกระหาย

เขาบดขี้ริมฝีปากนุ่มหย่อนอย่างรุนแรง ลื่นร้อนชื้นสอดแทรกเข้าไปเกี่ยวกระหวัดลื่นเล็กอย่างหยอกล้อ
ดูดดึงความหวานล้ำจนน้ำลายใสไหลรินเลอะมุมปาก ทว่าเขาไม่ปล่อยย้ให้ร่างบางได้พักหายใจได้เต็มปอด
กลับยิ่งกระหน่ำจูบหนักหน่วงขึ้นเรื่อย ๆ จนริมฝีปากบางแทบบวมเง่อ ดวงตาคมกริบเหลือบมองใบหน้า
หวานที่หลับปริ้มราวกับตกอยู่ในห้วงภวังค์ เขาชอบพอที่ได้รังแกเธอในหลาย ๆ ความหมาย

แม่นมเคยสอนข้ามาว่าการจูบกับใครสักคน นั้นหมายถึงเรตกหลุมรักคนคนนั้นเข้าให้แล้ว หากแต่ข้าไม่
ได้รู้สึกตกหลุมรักหรืออยากครอบครองชายไร้นามคนนี้สักนิดเดียว
แล้วมันคืออะไรกัน ข้าสำส่อนนั้นหรือ ?
เปล่าเลย... ข้าแค่เมามายและลุ่มหลงชั่วครู่เพียงเท่านั้น ก็ดินแดนนี้มันสำหรับรอพิพากษาการไปสรวง
สวรรค์อยู่แล้วนี่ ♡

.

.

.

ภายในห้องนอนสไตล์บาโรกสีเทาที่กว้างพอประมาณห้าสิบตารางเมตร เกิดเสียงครางกระเสียดก้องทั่ว
บริเวณโดยเฉพาะบนโซฟาที่เปียกแฉะจากเมือกใส นัวแข็งแรงของชายหนุ่มกำลังร้ายระบำบนกลีบกุหลาบ
สีหวาน หยอกเย้าจุดกำหนดอย่างช้าชอง ด้านผู้ถูกกระทำอย่างควีว่าห์เองทำได้เพียงรับรู้ถึงนัวหนาที่
สอดใส่เข้าออกเป็นจังหวะพร้อมเสียงแฉะแฉะน่าอาย กายหยาบเหอนั้นทอดร่างแนบชิดหัวโซฟา เผยให้
เห็นเพียงเนินสวาทเนียนวลเนียนที่ยังคงถูกอารมณ์สีชาวกักปิด

“ อ้า~ ข้าเจียนตายแล้ว ได้โปรด..หยุดก่อน ”

ชายหนุ่มที่เห็นท่าที่ร้องขออย่างเร้าอารมณ์ก็ได้หยุดขยับนิ้วกลางและนิ้วนางที่ล้ำเส้นเข้าไป พลันถอดถอน
ออกมาพร้อมน้ำเหลวใส เขาเลี่ยมันที่นิ้วตัวเองราวกับว่ารสชาตินั้นหวานฉ่ำติดน้ำตาล

“ ข้าทำให้ท่านสุขสมแล้ว ถึงคราวของข้าบ้าง ”

“ อะไรกัน... ข้าขอพักก่อนสิ ”

บุรุษตรงหน้าถอดเสื้อก็ก้ออก แสดงให้เห็นว่าภายใต้เสื้อเชิ้ตเขามีเหงื่อชุ่มจนเห็นโครงร่างบึกบึนที่เหมือน
ผ่านการฝึกหนักและดูแลตัวเองอย่างดี เขาเอื้อมจับมือสง่าของร่างระหงมาสัมผัสส่วนหน้าท้อง ไล่เลื้อยลง
มายังจุดสงวนเพื่อให้นิ้วเรียวยาวสัมผัสส่วนนั้นจากภายนอกผ่านกางเกงซิโนสีน้ำเงินทึบ
หญิงสาวเงยจ้องใบหน้าหล่อเหลาเพื่อสังเกต เขาเผยสีหน้าออกอ้อนราวลูกหมาให้เห็นเชิงประจักษ์

“ ปลดออกให้ข้าที่ท่านหญิง ”

ไม่รู้ว่แสงไฟในห้องมันสว่างไม่พอรีเปล่า เหมือนข้าเห็นใบหน้าออกสืออย่างกับมะเขือเทศจากเขาเลย นั่นคง
เป็นใบหน้าที่ข้าอยากเห็นที่สุดเมื่อเขาร่วมเตียงกับข้าแล้วละมัง
ร่างอ้อนแอ้นขยับเอื้อมมือทั้งสองปลดเปลื้องกระดุมเชิ้ตขาวที่ละเม็ดอย่างร้อนรนมือ ยิ่งปลดก็ยิ่งมองเห็น
กล้ามเนื้อหน้าท้องเด่นชัดมากขึ้น เธอจินตนาการถึงเวลาโดนกลืนกินด้วยแก่นกายร้อนที่เต็มไปด้วย
เส้นเลือดปูดโปนและครั้นเมื่อมันกระตุกอยู่ในโพรงสวาทที่คับแน่นของตนเอง ในขณะที่กำลังคิดเธอก็ได้

แสดงสีหน้าสับสนออกมาไม่รู้ตัว จนชายหนุ่มต้องเรียกสติด้วยการรวบกำผมสีคาร์เนเลียนแล้วกระตุกเล็กน้อย

“ โอ๊ย !? ” หญิงสาวอุทานออกมาด้วยความเจ็บปวด

“ ใช้ปากของท่านหญิงปลดและบำเรอสิ ” เขาเอ่ยพร้อมยักคิ้วเพื่อให้รู้ว่าใครคือผู้ลงทัณฑ์

ไม่กี่เสี้ยววิ ควีวาทก็มโหฬารจนพอดีกับจุดที่เขาซ่อนเร้นมั่งกรยักไว้ เธออ้าปากเล็กน้อยพร้อมขยับไปกัดผ้าที่ลัดกับกระดุมกางเกงไว้จนหลุด เหลือเพียงชิปที่รอรูดลงเป็นชิ้นลัดไป เธอเริ่มกังวลเพราะกลัวว่า มันจะไม่ใช่แค่เป็นแก่นกายชูชันตรงหน้า หากแต่เธอน่าจะต้องโดนทั้งผมและกดขยับเข้าออกจนกว่าน้ำเชื้อเขาจะพุ่งพวยลงคอ

ริมฝีปากบางอ้าออกอีกครั้ง พลันใช้ฟันขบชิปรูดลงจนสุด เผยให้เห็นแท่งร้อนผางต่อหน้า ทันใดนั้นเธอเองก็ถูกคิดว่าเขาไม่ใช่มนุษย์แต่เป็นปีศาจต่างหาก มันดูใหญ่เกินรับไหว แม้ช่องคลอดจะเป็นอวัยวะพิเศษที่ยืดหยุ่นได้ก็ตาม แต่ขนาดนี้ถ้ายัดเข้าไปฝึบเย็บอาจจะฉีกออกเสียด้วยซ้ำ

กลิ่นอับของไจกลางความเป็นชายปะทะเข้าจุมรูปร่างบาง เป็นกลิ่นที่แปลกประหลาด ไม่ใช่กลิ่นเหงื่อและไม่ใช่กลิ่นอับจากร่างกายโดยทั่วไป คล้ายกลิ่นหญ้าที่ชุ่มน้ำหลังฝนตก

เอ๊ะ—? มันมีกลิ่นอะไรแบบนี้ด้วยหรือ ช่างน่าจะไปเองมากกว่า ดินแดนนี้มีแต่เรื่องโกหกเป็นบ้า

“ สลับตำแหน่งกับข้า เดียวนี้ ” ลั่นเสียงอันดุดัน ร่างสูงกระตุกผมผมเธออีกครั้ง ย่ำคำสั่งด้วยความเด็ดขาด

หญิงสาวหลับตาด้วยความไม่อยากรองใบหน้าอีกฝ่าย เธอขยับออกจากโซฟาแล้วนั่งคุกเข่าบนพรมที่ปูด้วยพรมนุ่ม ปลายเท้าตั้งหากแต่ไม่ลงน้ำหนักจนปวดขา อีกด้านของฝ่ายชายก็ได้ขยับทำนองเอนตัวอยู่บนโซฟา อ้าขาออกกว้างคลุมรอบกายร่างอรชร หรือก็คือกักขังไม่ให้เธอหนีออกไปได้จนกว่าเขาจะพึงพอใจ

“ ท่านหญิง~ ทำค่อให้โล่งแล้วบำเรอมันซะสิ ”

ร่างบางสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเขาเรียก หลังจากนั้นฝ่ามือสวยราวเส้นใยไหมที่ถูกสานด้วยความนุ่มนวลก็ได้รวมประกบแก่นกายหนาอุ่น เธอขยับมือเล็กขึ้นลงตามประสบการณ์ที่เคยทำมาก่อน สายตาจับจ้องไปที่แท่งร้อนสีเนื้อไม่กระพริบ แต่ทว่าก็ยังไม่มีเมือกเหลวใสดุออกมาเคลือบส่วนปลายเลยแม้แต่น้อย จนเจ้าของมือเล็กนั้นเริ่มกังวลว่าเธออาจจะเริ่มหงุดหงิดแล้วก็เป็นได้

ใบหน้านวลเนียนงามมองไปยังกล้ำเนื้อหน้าท้องเป็นจุดแรก ก่อนจะค่อย ๆ ไล่สายตาสำรวจเรือนร่างไปจนถึงใบหน้าเธออีกครั้ง เป็นใบหน้าที่คุณจะไม่ได้หงุดหงิด แต่ยังคงความเรียบนิ่งเหมือนตอนแรกที่เปิดประตูห้องเข้ามาพบ ไร้อารมณ์ขบขันความเยือกเย็นจนเข้าตาอารมณ์เบื่องลึไม่ออกเลยสักนิดว่าคิดอะไรอยู่ แต่ด้วยเหตุนี้เอง ใบหน้าจิ้มลิ้มแสนละเมียดจึงละจากการสบสายตามุดนั้น ก่อนจะโน้มลงสู่แท่งเนื้อร้อนพร้อมด่าดิงสู่ห้วงเรณรมย์อีกครั้ง

อย่างน้อยตรงนี้ก็น่าจะช้อสัตย์มากกว่าอารมณ์ของเขา...

ควีวาทใช้ลิ้นสากเล็ก ๆ นั้นโลมเลียส่วนปลายของท่อนเนื้ออย่างเย้ายวน สลับกับการรูดลิ้นขึ้นลงเป็นการปลุกอารมณ์ น้ำลายที่เคลือบแท่งร้อนนี้คงจะช่วยพอให้ลื่นไปสักพัก

“ อ้อ~ อ..อีก~ ♡ ” น้ำเสียงครางหวานปนกลืนน้ำลายเล็ดลอดจากลำคอของสาวเจ้าอ่อนแอ้น ปลายลิ้นเธอปรนนิบัติส่วนหัวพร้อมมือนุ่มที่กำลังชักขึ้นลงด้วยความสนุกมือ ริมฝีปากขบดูดเม้มไปสั๊กพัก จนนิ้กแก้มเลียชะโลมผลไม้ไม่ต้องห้ามคู่ที่อยู่ได้แท่งเนื้อแห่งความเป็นชาย

“ ฮึ! ท่านหญิง~ ทำอะไรของท่าน ! ” เขากล่าวด้วยสีหน้าเคอะเขิน ริมฝีปากถูกกัดแน่นไว้อย่างเห็นได้ชัด

เขากำลังเขิน...
นึกไว้ไม่มีผิด จุดอ่อนของเขาอยู่ที่แอปเปิลต้องห้ามคู่นี้เอง น้ำเมือกใสส่วนปลายหัวนั้นออกมาจนเยิ้มแล้ว ซ้ำก็ต้องปรนนิบัติส่วนนั้นต่อสิ
ว่าแล้วหญิงสาวก็ชะโลมลิ้นลงทั่วแก่นกายร้อน เมือกเหลวใสสัมผัสลิ้นเกิดรสชาติเค็มหวานปนเปรอกัน หากแต่ใครจะสนรสชาติกันล่ะว่าถูกใจลิ้นหรือไม่ ขอแค่เข้าได้รับทำรีบเสร็จแล้วออกจากที่นี่ก็พอ เธอขยับปาดรูตขึ้นลงอย่างหนักหน่วง ดูส่วนโคนพลางใช้ปลายลิ้นเลียส่วนปลายหัวย่ำจังหวะอย่างนุ่ม นวลไม่ให้เกิดแผล น้ำเสียงครางขาดห้วงเขายังกระตุ้นให้ร่างอ่อนแอ้นนี้อยากดูดแรงเข้าไปอีก ในขณะนั้น ใบหน้าหวานเหยงมองเขาปรือตาอย่างเสียวซ่า หญิงสาวกดกระแทกปากไม่หยุดจนแท่งร้อนนั้นกระตุก แรงราวกับส่งสัญญาณใกล้เคียงปลดปล่อย ทว่าเธอไม่ต้องการกลืนกินความสุขสมนั้น จึงค่อย ๆ ผ่อนแรงลงอย่างช้า ๆ ทีละนิด

“ !~ อ๊ะ..อืม~! ”

จนชายผู้ที่เหนือกว่ารับรู้ได้ว่าเธอกำลังจะปล่อยให้ความกำหนดค้างคา มือแกร่งก็ได้กระชากรวบมวยผมสี ส้มแดงนี้เป็นกอบกำแล้วกดศีรษะร่างบางให้บิดเบี้ยวลงจนสุดโคน ย่ำไปย่ำมาเป็นจังหวะอย่างป่าเถื่อน จน หยาดน้ำไหลเอ่อล้นออกเป่าตาควิวาห์อย่างเห็นได้ชัด แต่เขาก็ยังไม่หยุดที่จะกระแทกเจ้ามังกรยักษ์เข้าไป สุดลำคอของเธอแบบถี่กระชั้น

“ อีก! อือออ~!ฮึ~! ”

... ท้ายที่สุดจังหวะจบที่เขาได้กระแทกเข้าลำคอของข้าอย่างรุนแรงและเร้าร้อน ลาวาเหนียวหนืดสีขาว นานมก็ได้พวยพุ่งลงคอลึกโดยที่ข้าไม่ได้ต้องการ จะคายทิ้งก็ไม่ได้
เขาคดขำหัวขำให้กระแทกลงไปสุดโคน จนน้ำรักได้หมดลงเขาจึงถอนเจ้าองคาพยพออกจากปากข้า นั่น ทำให้สำลักจนแทบจะอ้วกออกมา และในครั้งที่กำลังแสดงกริยาเกลือกกลั้วบางอย่างในปากเหมือนทำแก้ม ป้อง เขาก็ได้เอ่ยประโยคหนึ่งออกมาทันที

“ กลืนมันเข้าไปให้หมดท่านหญิง อย่า ให้ เหลือ ”

ปลายนิ้วเรียวยาวของเขาเช็ดหยาดน้ำรักที่เปโระเปื้อนบนเนินอกของข้าออก ทว่าเขาไม่สะบัดทิ้ง กลับกิน แล้วนึ้นถูกนำมาแตะแต้มริมฝีปากของข้าอย่างจงใจ มิหนำซ้ำยังดัดสันสอดลึกเข้าไปเกือบถึงโคนลิ้นเสีย อีก รสสัมผัสของน้ำรักเขาขมปร่าปนเค็มเล็กน้อย...
หัดดูแลสุขภาพบ้างเถอะ ห่วยแตกเป็นบ้า

อ่า ... ชักจะเริ่มเพลียแล้วสิ การทำโดยไม่เต็มใจนี้เหนื่อยกว่าที่คิดไว้เยอะเลย

“ ช้างวง... ” เสียงแผ่วเบาของควีวาท์เอ่ยขึ้นก่อนที่จะเข้าสู่นิทราอีกครั้ง ร่างบอบบางที่เต็มไปด้วยรอยจ้ำสีกุหลาบเอนกายลงนอนบนพรมกระต่าย อีกด้านของชายหนุ่มผู้โง่เขลา เขาได้ปล่อยให้เธอหลับไปเพื่อเอาแรงมารับบทลงทัณฑ์ต่อหลังจากนี้เมื่อยามเธอตื่น

.

.

.

‘เขา’ ปิศาจแห่งราคะ ผู้มีชื่อเสียงขจรไกลทั้งสวรรค์และนรก ว่ากันว่าเขาเคยเป็นเทพผู้สูงส่ง แต่ถูกความลุ่มหลงและแรงปรารถนาที่เกินพอดีจนต้องตกต่ำสู่ความมืด เมื่อกลายเป็นปิศาจ เขากลับตกหลุมรัก ‘ซาร่า’ มนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง ปิศาจตนนั้นพยายามล่อลวงซาร่าให้ตกอยู่ในอำนาจของเขาอย่างไม่เต็มใจ ล่อลวงเพียงเธอคนเดียวและไม่เคยล่อลวงหญิงอื่นในช่วงเวลานั้น

ทว่าอยู่มาวันหนึ่ง สตรีผู้เป็นที่รักได้ตายจากไปอย่างรวดเร็วเมื่อเทียบกับวันเวลาที่เขาอาศัยบนโลก ในความเสียใจและความสิ้นหวัง เขาตกอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง ใช้อำนาจล่อลวงดวงวิญญาณ ทำให้พวกมันหลงระเหิรในความปรารถนาอันร้อนรุ่ม

ในดินแดนลิมโบ สถานที่แห่งดวงวิญญาณสถิตโดยไม่ได้รับศีลล้างบาป อดีตเทพผู้สูงส่งนั้นเดินทางระหว่างขอบเขตนี้ด้วยจุดประสงค์แอบแฝง เขาล่อลวงวิญญาณที่หลงทางในความปรารถนาราคะ ใช้ความฝันลวงตาพาให้จมดิ่งลงสู่ห้วงบาป และคงอยู่ในความมืดมิด ท้ายที่สุดดวงวิญญาณพวกนั้นจนตรอกต้องติดอยู่ที่ดินแดนลิมโบชั่วกัปชั่วกัลป์

เฮือก !

หญิงสาวสะดุ้งตื่นขึ้นในห้องนอนที่คุ้นเคย เมื่อมองไปรอบ ๆ พบว่ามีชายหนุ่มคนที่เธอปรารถนาเมื่อครั้งนั้นนอนเปลือยอยู่ข้างกาย

เมื่อก็.. อา~ ข้าฝืนถึงปิศาจแห่งราคะนั้นหรือ... ในตำราบอกไว้ว่าเทพตนนี้มีรูปลักษณะตรงกันข้ามกับความชั่วร้ายนี่นา ชายหนุ่มผู้นี้เป็นใครกันล่ะ ผู้คุมดินแดนลิมโบตามที่บอกกล่าวจริง ๆ ใช่มั้ย คงไม่ใช่ว่า— ปิศาจที่ข้าฝืนถึงถึงสูกายหยาบนี้หรอคะ

...จะเป็นไปได้ยังไงละ ตอนอยู่หอสมุดข้าไม่เคยโผล่ปากหรือคิดในใจดูหมิ่นสบประมาทท่านสักหน่อย คู่กรณีข้าก็คงมีเพียงชายไร้นามแปลกหน้ารูปงามคนนี้นี่เท่านั้น

เพดานห้องสไตล์บาโรกยังคงทอดตัวอยู่เหนือศีรษะ ลวดลายวิจิตรที่บรรยายถึงประวัติศาสตร์ราวกับโลกมนุษย์ สีสนิมที่เล็ดลอดด้วยพุท่นลงไปนั้นปราณีตยิ่งกว่าอะไรเสีย หากแต่หมึกนั้นมิใช่สีสนิมตามธรรมชาติ เป็นเพียงหมึกขาวหมึกดำที่บรรจงฝีมือวาดลงไป

“pæt deofol of luste, forstæfð hine sylfne pæt he beon ælce godscype mid hwita hyrst and dēopblēo eagan swā smaragd-wynte. He is ān ælce deofol þe rædað pæt wēst-būtan þære Limbo ”

อักษรโบราณที่ควีวาท์สังเกตเห็นเป็นรอยแกะสลักเล็ก ๆ บนเพดาน แต่ฉาบด้วยสีน้ำเงินเด่นอย่างลาพิสที่ส่องประกายวาววับ และด้วยแสงสีส้มแดงจากนอกห้องส่องสลับเข้ามา นั้นจึงทำให้ส่วนที่นูนเป็นตัวอักษรเด่นชัดขึ้น

‘ปัสสาวะแห่งราคะ ผู้มีรูปลักษณ์อันงดงามด้วยเรือนผมสีขาวยบริสุทธิ์ และนัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มประดุจอำมฤตนิ
แซฟไฟร์ ปัสสาวะเพียงหนึ่งเดียวที่ทรงอำนาจในการปกครองดินแดนลิมโบ ’

ข้าแทบจะกลืนน้ำลายไม่ลงอยู่แล้ว ช่างเป็นอะไรที่สยองขวัญส่นประสาทเหลือเกิน ทั้งรูปร่างและทำให้
จิตใจข้าโลเลได้เพียงนี้เชียวหรือ
ร่างบางขยับลุกขึ้นในท่ายืนพลันเอนตัวพิงหัวเตียงและปาดเหงื่อตามไรผมทั้งที่ภายในห้องอากาศไม่ได้ร้อน
แม้แต่ร้อยละน้อย ความรู้สึกหลังจากเพิ่งรับรู้ว่ายายหนุ่มข้างกายนี้เป็นเทพในตำนานที่เคยอ่านในตำรา กระทั่ง
บัดนี้ได้ร่วมเตียงกัน เหลือเพียงแต่ร่วมหลับนอนเท่านั้นที่ยังไม่เกิดขึ้น
แล้วในอดีตข้าไปลบหลู่หรือดูหมิ่นเทพตนนี้เมื่อไหร่ จำไม่เห็นได้สักนิด ยิ่งคิดยิ่งกระวนกระวายใจ หรือข้า
ถูกหลอกด้วยวาจาสุภาพบุรุษ— ไม่เอาแล้ว ข้าอยากกลับบ้าน ข้าอยากกลับไปสัมผัสกลิ่นดอกไม้ด้วยขน
ประสาทเป็น ๆ ของข้าเสียที
เศษเสี้ยวดวงวิญญาณอะไรนั่นข้าไม่เอาแล้ว ข้าจะกลับ !

ในหัวของควีวาท์ตริกตรองและตีกันหลายตลบจนแทบระเบิดเป็นจุณ ความรู้สึกที่สับสนวุ่นวายจนเกือบ
ทำให้จิตใจระส่ำระสาย แต่ในช่วงขณะนั้นยายหนุ่มผู้มีเรือนผมสีขาวยาวงามและนัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มดั่ง
แซฟไฟร์ได้ลืมหูลืมตาขึ้นมองเธออย่างละเอียดและนิ่งสงบ เขาพิงหัวเตียงในท่ายืน ชื่นเข้าข้างหนึ่งขึ้นและเอ
มือพาดเข้า เป็นท่าทางที่ดูมีอำนาจและสงบเยือก

“ ท่านหญิงเป็นอะไร ”

“ ข้าแค่อยากกลับบ้าน ข้าคิดถึงร้านดอกไม้ ” เธอตอบด้วยความสั้นกระชับ

“ รู้ดีจ้ะเลนนะ เรื่องดอกไม้ ” ปัสสาวะโลกีย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แฝงความเย้ยหยัน

ควีวาท์เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงหลบความเยือกเย็นในแววตาของเขา

“ แน่نونสิคะ... ”

ยายหนุ่มยิ้มมุมปากอย่างน่าขบขัน รอยยิ้มที่มีความหมายลึกซึ้งซ่อนอยู่ใต้พื้นผิวของความเยือกเย็น

“ ยิ่งท่านหญิงพูด มันก็ยิ่งทำให้ข้าเกลียดท่าน ใบหน้าที่เปื้อนด้วยรอยยิ้มนั้นทุก ๆ วัน ”

คำพูดของเขาเหมือนฟันแหลมที่จะแทงลึกลงไปหัวใจที่ยังเต้นตึก ๆ ของเธอ ควีวาท์รู้สึกถึงความสั่น
สะเทือนในร่างกายราวกับโลกกำลังจะพังทลายลง ขณะนั้นเองจิตใจบอบบางยังพยายามควบคุมความ
หวาดกลัวและน้ำตาเริ่มคลอจนปวดแสบตา

“ ท่าน... ”

มือแข็งแกร่งขีดเขียนร่างแสงแดดเย็นสัมผัสลำคอหญิงสาวเบา ๆ กรงเล็บสีดำดั่งเรเวนจิกลงผิวขาวเนียน
จนเป็นรอยเล็กน้อย แต่ก็ทำให้เธอขมลุกชัน ตอนนีควีวาท์กลายเป็นผู้ถูกลงทัณฑ์โดยสมบูรณ์ โดยเธอนอน
ราบไปกับเตียงขาวยบริสุทธิ์ เส้นผมสยายปานคลื่นในทะเล หากแต่สองมือยังมีแรงเพื่อดันดันให้มือหนานั้น

ปล่อยหลุดออก เขาไม่ปล่อยให้เธอตายหรือ แค่ว่าแรงบีบรัดน้อยก็มากพอที่จะทำให้เธอกลัวและไม่ปากคอ
เราะรายได้จนกว่าจะจบ

“ ข้าจะไม่ฆ่าท่านหญิง แต่ถ้ายังไม่หยุดพูดเรื่องไร้สาระข้าอาจเปลี่ยนใจ ”

“ ข้า...เข้าใจแล้ว ” ปีศาจราคะเบื้องหน้าคลายมือออกเล็กน้อย เขาลุกขึ้นยืนและปล่อยให้เธอหายใจ
หอบถี่

“ ชะตาของพวกเรามันช่างคล้ายกัน แต่ทำไมท่านไม่มีท่าทีเศร้าสร้อยอย่างข้าเอาเสียเลย ”

“ ท่านสูญเสียคนรัก แต่ข้า.. ข้าไม่มีวันเสีย ”

“ ตราบใดที่เราทั้งสองยังล่อลวงคนอื่น เส้นทางก็ต้องไปยังจุดจบเดียวกัน ”

.
.

ไม่ เราไม่เหมือนกัน...

ข้าไร้ซึ่งคนรัก ย่อมไม่มีวันสูญเสีย

ท่านล่อลวงให้หลงผิด— ข้าปลดเปลื้องความใคร่อยาก

ท่านโอหัง— ส่วนข้าฉันเชื่อสัตย์

ท่านคือปีศาจผู้จุดดิ่งสู่หายนะ— ข้าคือครึ่งนิมฟ์ ผู้อยู่ในกฎแห่งธรรมชาติ

ต่างกันอย่างสิ้นเชิง...

“ ท่านเคียดแค้นอะไรในตัวข้านักหนา ! ”

“ ท่านหญิง... ท่านสาปข้าติดบ่วงแห่งขอบเขตความโลเล ”

“ ข้าสาปท่าน ? ” ข้าเอ่ยออกไปด้วยความไม่เข้าใจ

“ ท่านเคยกล่าวว่า ‘ข้าจะสาปให้ปีศาจแห่งราคะจมอยู่ในลิมโบ จนกว่าจะได้เรียนรู้ว่าความรักที่แท้จริง
นั้นเป็นอย่างไร’ ”

ข้าเคยกล่าววจาสาปเทพปีศาจตนนี้ไว้...

แต่แล้วยังไงล่ะ คำพูดข้าแค่คนเดียวมันส่งผลขนาดนี้เชียวหรือไร คงมิใช่ว่าความเดือดดาลนั้นไปลงกับดวง
วิญญาณในดินแดนนี้เสียจนก่อเกิดบ่อแห่งความโลเลที่หนาแน่นเองหรือยังงั้น

เอาแต่ใจไม่มีผิด !

บรรยากาศในห้องถูกปกคลุมด้วยความเงียบเชียบ อารมณ์โกรธแค้นของเขาเมื่อสักครู่หายไปราวกับรู้สึกผิด
ที่ทำร้ายข้าลงไป กลับแทนที่ด้วยใบหน้าแสนเย็นชากลับมาเสนอให้เห็น

“ ‘ท่านหลงทางในความอ้างว้างและความปรารถนาในหญิงที่ท่านรัก คำสาปจะยิ่งเป็นที่ประจักษ์’ ”

ท่านไม่เคยอ่านตำราเกี่ยวกับตัวท่านเองบ้างหรือ ”

“ ข้าไม่ชอบอ่านหนังสือ ”

“ หัดอ่านเสียบ้างสิคะ ”

“ ที่นี่ไม่มีห้องสมุด ”

สิ้นเสียงนั้น มือเรียวหนาแข็งแรงแรงนั้นก็ค่อย ๆ ลูบไล้ร่างบอบบางอย่างช้า ๆ ไล่ตั้งแต่ใบหน้าสง่าแสนล้ำค่าของควีวาร์ ปลายนิ้วโป้งเลื่อนปาดผ่านริมฝีปากอย่างแผ่วเบา ดวงตาเย็นยะเยือกทอดประกายวาววับดังแชฟไฟร์ เขายิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัยราวกับเป็นการบอกว่า ‘กำลังเริ่มต้น’ มือหนาเปรียบเสมือนแมงมุมไต่ลงมายังต้นคอกที่มีรอยปีบของชายหนุ่มเมื่อครู่พลางก้มลงใช้ปากขบเม้มผิวเนื้อเบา ๆ ให้หญิงสาวสะท้านไปทั้งกาย

“ อ๊ะ!! อือ~ ออย่า! ” เสียงหวานครางในลำคอเล็กน้อยพร้อมกล่าวบอกเป็นนัยให้หยุด คำขอร้องนั้นแฝงไปด้วยความปรารถนาที่ยากจะต้านทาน มือแกร่งเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า ลูบไล้ไปตามเนินเนื้ออวบอ้อมที่กระเพื่อมไหวตามจังหวะหายใจ มันร้อนระอุราวกับไฟสุมทรวง ปิตาจอโลกีย์ผู้นี้ล่องล้ากระตุ้นความใคร่เพิ่มด้วยการนวดคลึงพร้อมเชยยอดถันสีดอกท้อ ลิ่นพิศواسะโลมไล่เลียไปตามบริเวณซอกคอขาวเนียน ปลุกเร้าให้ร่างกายควีวาร์สะท้านด้วยความต้องการ

“ อย่างที่ท่านหญิงคิด ท่านชื่อสัตย์ ”

สายตาเย็นยะเยือกจับจ้องไปยังทรวงอกที่เต็นระรัวด้วยแรงหายใจหอบ นิ้วมืออันชุกชุนได้ลูบวนหน้าท้องอีกฝ่ายอย่างสนุก จนบรรจบที่เม็ดเซอร์รีสีหวานเคลือบด้วยเมือกใสเหมือนน้ำตาลไซรัปแทบอยากกลืนลงจนอดใจไม่ไหว

“ ออย่า... ไม่นะ!~ ♡ ”

เสียงใสเอื่อยอดอ่อนเป็นการขอให้หยุด หากแต่ชายหนุ่มนั้นยังถูกกระตุ้นกิเลสในความอยาก ปลายนิ้วโป้งบดบี้และถวนยอดเสน่หาอย่างมั่นมือจนโพรงหวานส่งความแฉะขึ้นเป็นการเชื้อเชิญไปในตัว ทว่าร่างอรรชรแทบทนไม่ไหว เนื้อหนังมังสาขาวเนียนสั่นระริกด้วยความเกร็ง

ยิ่งเธอถูกร้าอารมณ์ ความลึกลงในใจยิ่งบังเกิดแก๊จควีวาร์ราวกับดำดิ่งสู่ก้นมหาสมุทรแห่งความปรารถนา ปิตาจนัยน์ตาสีครามลึกยืมมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่หญิงสาวราวกับเธอเป็นสิ่งเดียวที่จะตอบสนองความปรารถนาลึกซึ้งของตนได้ ในขณะนั้นเองก็คว่ำท่อนเอ็นอุ่นออกมาชูชันระหว่าง

ใจกลางกลีบทางรัก ส่วนปลายถูกถวนอยู่ระหว่างช่องทางสลัดตั้งเสียวของผู้ร่วมเตียง และเมื่อเวลาเดินทางไปถึงจุดสูงสุด ทั้งสองก็ผสมสานกลิ่นและความใคร่เข้าด้วยกัน ดังการเริงรำของธรรมชาติที่ก่อเกิดความผาสุกแก่มวลสรรพสิ่ง

ท่อนเอ็นอุ่นประสานเข้ากับโพรงสวาทอย่างช้า ๆ จากนั้นปล่อยค้างไว้ให้ช่องทางรักปรับสภาพกับขนาดที่หล่อลื่นไม่คุ้นเคยเป็นอย่างมาก แต่แห่งร้อนนั้นยังมีวายที่จะกระตุกอยู่ข้างในจนเธอร่างกระตุกตาม กายทั้งสองร้อนวูบวาบความเสียวกระสันแล่นปราดไปทั่ว แม่นางนิมฟ์ฉายดวงตาหยาดเยิ้มสะท้อนภาพตัวปิตาจอในร่างสุภาพบุรุษเรือนผมขาวอย่างชัดเจน สองมือเล็กอ้าออกพร้อมโอบกอดผู้ลงทัณฑ์แสนโง่เขลาในเรื่องรัก ใบหน้าเธอเปล่งสีแดงกำพริ้มอุนหภูมิกายสูงขึ้นเสมือนเป็นไข หากแต่ไม่ได้แสดงออกราวกับทุกซ์ทรมาน กลับกันแล้วเธอคงเปิดใจให้เขาได้กระหน่ำบดเบียดความเป็นปิตาจอแห่งราคะเข้ามาในตัว

ชายหนุ่มประคองมือข้างซ้ายของเธอขึ้นมาอย่างนุ่มนวล ก่อนจะโน้มตัวเข้าใกล้มือนั้นจนลมหายใจอ่อนสัมผัสผิวเนียน พลังจุมพิตเบา ๆ ที่หลังมือ นั้นทำให้เสียงหายใจของเขาขาดหวังไปชั่วครู่คล้ายเสียงครางที่ไม่อาจกลั้นไว้ได้ จากนั้นปลายลิ้นแผ่วเบาของเขาก็ลากเลียไปตามนิ้วชี้ของเธอปานหยอกเย้า ก่อนจะยกข้อมือเล็ก ๆ ทั้งสองข้างของเธอขึ้นเหนือศีรษะหญิงสาวเองราวกับกำลังครอบครองทุกสิ่งที่เป็นเธอในตอนนี้

“ ท่านหญิง... พวกเรานั้นก็เหมือนกัน ท่านหญิงกับข้า ท่านเสียข้าไป ข้าก็เสียท่านไป แต่เราเชื่อมถึงกันด้วยความรู้สึกเดียว ทั้งกึ่งกันของท่านและข้ามันพันพัว และรากเหง้าของเรานั้น— คือหนึ่งเดียว ”
พลันจังหวะสุดท้ายปรากฏความเป็นชายถูกถอดถอนออกอย่างช้า ๆ

“ ท่านหมายถึงอะไร— อ้า! ”
เขาไม่แม้แต่จะเว้นจังหวะให้แม่นางได้พูดจบ ก็กระแทกกระทั้นแก่นกายร้อนนั้นเข้าไปอีกครั้งอย่างดุดันจนมิดด้าม ปุ่มกระสันที่สัมผัสกับผิวห้าวหน้าของอีกฝ่ายก็ยิ่งกระตุ้นอารมณ์สร้างเมือกใสหล่อเลี้ยงให้ทั้งคู่ได้บรรเลงรักอย่างราบรื่น

“ ข้างล่างตอดแรงเชียวนะ ”

“ ข้าไม่ได้ทำ— นะ ” เสียงหวานเว้นช่วงคำพูดหลังจากสบสายตาแสนเร้าร้อนของชายหนุ่ม “ —อ้า!~ ”

เขาปล่อยให้สัญชาตญาณนำทางเมื่อไม่อาจอดกลั้นต่อสัดส่วนที่เย้ายวน สะโพกหนาของผู้ล่งทัศนัยที่ออกแรงโยกพาอสุรกายขยับเข้าออกทางรักแบบไม่ให้อีกฝ่ายได้พักหายใจ พลังมีเสียงเนื้อกระทบเนื้อสลับเสียงครางไม่เป็นภาษาของทั้งสอง ทางด้านควีวาท์เองได้เอนเอนรับทุกการกระแทก ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเชื่องช้าหากแต่เต็มไปด้วยความเร้าร้อนดั่งเปลวเพลิง ความเสียวซ่าแผ่ทั่วมวนท้องน้อยจนในหัวของเธอขาวโพลน โพรงสวาทถูกบดขยี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยการกระแทกกระทั้นจนต้องหนีบเกร็ง

“ อ๊ะ~! อ้า!!~ ข้าส-เสียว เสียวเหลือเกิน!! ” ใบหน้าหวานสีแดงเชิดขึ้นพร้อมเสียงครางปานสุขสันต์ อณูแห่งความอยากคุกรุ่นจนยากที่จะดับของเธอนั้นยิ่งก่อความอยู่ไม่สุขให้กับเขา หยาดน้ำใสเริ่มเอ่อล้นด้วยความปรารถนาเกินใคร

“ อ้า~! ข้างล่างดูชะแน่นเลยนะ ~ ”

ใบหน้าหล่อเหลาสดลมหายใจแรง ๆ ด้วยความเสียวสะท้านทั้งแท่งร้อน มือหนาคลายออกจากการพันนาการมือเล็กที่หิวเตี้ยง แปรเปลี่ยนมาสัมผัสจับเอวบางไว้นั่น พลังกดนิ้วมือลงไปที่ท้องน้อยของร่างบางที่อยู่ใต้อาณัติ หากแต่เขาไม่หยุดยึดเยียดท่อนเอ็นอุ่นเข้าไปข้างในตัวเธอ มีเพียงความเร็วที่ขยับเข้าออกนั้นเริ่มถี่ขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับว่าใกล้ถึงจุดพิพากษา

“ อ๊ะ- หยุดก่อน ข้าไม่ไหว— อือ!~ ♡ ” หญิงสาวอ้อนวอนให้เขาอ่อนใจ ทว่านั่นกลับยิ่งปลุกเร้าอารมณ์ปรารถนาให้ทวีความรุนแรงมากขึ้น

“ ข้าหยุดแน่~ ” เขาส่งยิ้มเลศนัยก่อนจะหยุดการกระทำทุกอย่างราวกับเวลาหยุดลง “ ลูกขึ้นมาท่านหญิง ”

ว่าแล้วสองมือแกร่งประคองร่างบางให้ลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะซ้อนอุ้งนางขึ้นแนบอกในท่าเจ้าหญิง มือหนึ่งรองรับแผ่นหลัง อีกมือประคองใต้เข่า ทั้งสองสบสายตากันชั่วครู่ราวกับตกอยู่ในภวังค์ของกันและกัน เหงื่อเม็ดเล็กผุดพรายบนผิวกายภายใต้บรรยากาศอันร้อนรุ่มอันไม่มีสายลมพัดผ่าน

“...?” คีร์วาท์คว้าแขนโอบคอร่างหนาไว้นั่น เธอพิเคราะห์สถานการณ์หลังจากนั้น ถ้าไม่โชฟาก็คงติดหน้าต่างบานใหญ่ที่สะท้อนแสงยามสนธยาพาดผ่านเข้ามาในห้องนอนใหญ่นี้

สองขาเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อก้าวออกจากเตียง เดินไปยังผนังห้องที่ประดับไปด้วยลวดลายดอกไม้มีหนาม ในอ้อมแขนของชายหนุ่มอุ้งร่างออรชรในท่าเจ้าหญิงพร้อมเดินตรงไปที่หน้าต่างแล้ววางลง ก่อนจะประคองร่างเธอให้หันไปทางหน้าต่าง

“ ท่านเห็นด้านล่างนั่นหรือเปล่า เปลือกจิตไร้สติกำลังมองท่านอยู่นะ~ ”

สิ้นเสียงนุ่มทุ่ม ปีศาจราคะได้มอบความเร้าร้อนเข้าสู่ส่วนลึกอีกครั้ง ครานี้เขาไม่แม้แต่จะเบากำลัง กลับกันความแรงยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนคีร์วาท์แทบขาดใจ ทุกครั้งที่เขาเคลื่อนไหว หยาดน้ำหวานก็ไหลรินลงบนผืนพรมขนกระต่าย

“ อีก! หยุดก่อน ข้า—อยากจะพั-ก อ้า~!! ”

เขาไม่ฟังคำขอร้องของข้าแม้แต่หน่อย เอาแต่คุนดันเจ้ามังกรยักษ์ขยับเข้าออกในโพรงข้าจนจุกท้อไปหมด สองขาที่เขย่งอยู่ก็ใกล้จะหมดแรงเต็มที่... ไม่ไหว... ข้าไม่ไหว

แต่... อ่า... เหตุใดความเจ็บปวดนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกดีได้ บ้าอะไรกันเนี่ย

ปีศาจที่กำลังย่ำยีศักดิ์ศรีข้า ชี้ให้เห็นถึงความบิดเบี้ยวอันไร้สามัญสำนึกที่อยู่เบื้องล่าง วิญญาณผู้คนเหล่านั้นยังคงจมปลักอยู่กับกิเลสตัณหา ความโสมมของเมืองและความละเหะของจิตใจไร้สติ พวกเขาถูกความลึกลับระหว่างตัณหาและการรอฟิพากษาดุกระซากลงสู่ห้วงเหวแห่งจิตใจ พวกเขา... จะไม่ได้รับแม้แต่การพิจารณาให้ไปสวรรค์หรือนรกชั่วนิรันดร์

แกนกายร้อนรุ่มกระแทกเข้าออกโพรงสีหวานอย่างดุตัน มือหยาบประคองสะโพกกลมกลิ้งให้นิ่งมั่นคง พลันตอกลึกจนสัมผัสถึงโพรงมดลูกจนสองขาเรียวของร่างบางสั่นเทิ้มอย่างไม่อาจควบคุมได้ มือเล็ก ๆ ของเธอเกาะกับกระຈกหน้าต่างไว้นั่น เสียงครางหวานกระเส้าปนเสียงเนื้อกระทบกันดังก้องไปทั่วห้อง

“ อ๊ะ—! อืออ~ ♡ ท่านทำเรื่องเลวทรามแบบนั้นกับพวกเขา~?! อ้า!!~ ”

“ เปลาเสียหน่อย ข้าแค่ให้พวกเขาได้มีความสุขก่อนการพิพากษา ” ชายหนุ่มร่างงามสุดลมหายใจลึกลับวางเสียผมให้พ้นจากดวงตาที่จับจ้องร่างสตรีผู้งดงามที่ถูกเขาคบครอง เขาฉีกยิ้มอันน่ากลัวออกมา รังสีความน่ากลัวของการเล่นสนุกกับเปลือกวิญญาณของเขามันแทบปิดไม่อยู่ ต่างจากก่อนหน้านี้ราวกับคนละคน

“ จบการแสดงของเปลือกไร้วิญญาณ กลับไปที่เตียงได้แล้วท่านหญิง ”

เขาถอนถอดส่วนแข็งขึ้นออกเร็วพลันจนแทบล้มทั้งยืน ทว่าก่อนทรุดลงกับพื้น เอวบางนั้นถูกโอบอุ้มพาไว้บนไหล่กว้างแบบกระชั้นชิดเสียก่อน

“ ท่านคิดจะใส่ก็ใส่ คิดจะเอาออกก็เอาออก รู้มั๊ยว่าข้าเจ้—บ! ” ปีสากลก็ยี้เหวี่ยงร่างบอบบางของควีวาล์งบนเตียงใหญ่อีกครั้ง

“ แต่ท่านหญิงก็ชอบไม่ใช่หรือยัง ? ” ชายหนุ่มว่าพลางคลานเข้าคร่อมร่างอรชรที่อยู่ใต้อาณัติอีกครั้ง มือหนานั้นค่อย ๆ เลื่อนไปเกลี่ยเส้นผมที่ปรกใบหน้างามออกเผยให้เห็นหน้าผากเด่นชัด ก่อนจะออกคำสั่งกับหล่อนอีกครั้ง

“ พลิกตัว ” น้ำเสียงสุขุมออกคำเด็ดขาดผ่านแววตาอันเฉียบคมดุจอัญมณีสีครามลึก หญิงสาวร่างอ้วนแอ่นได้แต่เพียงทำตามคำสั่ง เธอพยุงตัวเองให้พลิกตัวอยู่ในท่าหมอบคว่ำลง โดยที่เข้าและฝ่ามือวางติดพื้นเตียงนุ่ม ซึ่งถือเป็นทิวทัศน์ที่ยอดเยียมสำหรับคนผิดผีแบบเขาเลยทีเดียวนะ

“ ท่านหญิง~ อ้วนวอนข้าสิ.. ”

ปลายนิ้วเย็นเฉียบลูบไล้จากท้ายทอยขาวเนียน ลากลงไปยังกลางแผ่นหลังที่ปกคลุมไปด้วยอารมณ์น้อยชิ้น ความเย็นนั้นส่งผ่านลงสู่ผิวจนร่างกายขลุกขื่น ก่อนที่ปลายนิ้วทั้งห้าจะเริ่มลูบกับแผ่นหลังอย่างเบามือและเชื่องช้า ไล่เรื่อยลงจนถึงบริเวณก้นกบ สัมผัสนั้นราวกับต้องการสร้างความหวานไหวในใจและกายเธอ ใบหน้าหวานเชื่อมหันกลับไปมองชายหนุ่มผู้ที่อยู่ด้านหลัง ทว่าดวงตาแววอนนั้นกลับเบนหนี ไม่ยอมสบสายตาเขาแม้แต่น้อย ความสับสนและความหวาดหวั่นผสมผสานกันในจิตใจจนแทบจะอึกกระอ่วนที่จะเอ่ย

“ ข้าอยากให้ท่าน—ใส่มันเข้ามา ... ”

“ ต่อให้ท่านหญิงร้องให้หยุด ข้าก็ไม่หยุดแล้ว—! ”

แกนเพลิงโลภก็ทิ่มแทงเข้าไปยังถ้ำทางรักแทบฉีก แรงเสียดสีดุจดันเข้าออกราวกับกำลังสวาปามเหยื่อตัวเล็ก ๆ ความร้อนรุ่มทางกายทั้งสองส่งผ่านกันไปมาราวกับเปลวไฟที่ลุกโชน แรงสวาทแผ่กระจายอย่างเร่าร้อนแทบมอดไหม้ เหนือไหล่เคลือบกายภายใต้ห้องแสนเย็นเฉียบ เสียงครางกระเส้าไม่เป็นภาษาสลับปนเสียงครูดของแท่งเนื้อแน่นกระทบกันอวบ จุดเชื่อมต่อนำพาความรู้สึกร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งขยับยิ่งแนบแน่น แต่ละการเคลื่อนไหวทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนกระเพื่อมไปทั่วทุกอณูแม้กระทั่งหน้าอกอวบอันที่เต็มไปด้วยรอยจ้ำสีกุหลาบที่เจ้าปีศาจกระทำไว้

“ ข้าแทบละลายอยู่แล้ว— อ๊า!!~ มันร้อนเหลือเกิน อ๊ะ!~♡ ”

หยาดน้ำหวานของทั้งสองไหลรินเป็นระยะ เมื่อแท่งเนื้อร้อนกระทบกับเนื้อภายในอย่างต่อเนื่อง ทุกการเคลื่อนไหวในตอนนี้อย่างเปรียบเสมือนการเดินรำที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูด และทุกครั้งที่เราสัมผัสกัน เสียงหายใจ เสียงครางที่เร่าเร้า และเสียงเนื้อกระทบกันดังระงม สร้างบรรยากาศเร่าร้อนจนแทบจะขาดใจ

“ จี๊! ของท่านหญิงมันตอดแน่นขึ้นตลอดเลย ”

“ อ้า~! ข้ากำลังเข้าใกล้— อือ!~ สุดขอบฝั่งแล้ว!!~♡ ”

“ ส่งเสียงออกมาดัง ๆ สิ ไม่มีใครรู้ว่าเรากำลังเสพสังวาสกันหรอก— ”

ปีศาจตนนั้นเหยียดยืมราวกับว่าในดินแดนนี้ไม่มีสิ่งใดน่าอัศจรรย์ แม้แต่การเสพสมที่ไร้การเอ่ยนาม เมื่อครั้งที่เขากระแทกสุดแรงที่ไร ความจุกเสียดภายในท้องของหญิงสาวกลับแปรเปลี่ยนเป็นความสุขสมอย่างน่าประหลาด ในขณะนั้นเอง เขาใช้สองมือรั้งสะโพกของเธอไว้อย่างแน่นเพื่อให้่ายต่อการกระแทก จุดกระสันของเธอถูกบดขยี้จากด้านหลังอย่างแนบชิดตลอดการกระแทก จนเมื่อกำลังจะเปื้อนเตียงสีขาวบริสุทธิ์ไปทั่วบริเวณ ปลายประสาทของแท่งเนื้อร้อนกระตุกเป็นจังหวะ บ่งบอกว่าใกล้ถึงจุดปลดปล่อย พันธนาการแห่งอารมณ์แล้ว

ร่างกายของควีวาท์เองก็โอนอ่อนไปตามแรงปรารถนา เสียงครางของเธอดังออกมาเป็นระยะ ผสานกับเสียงกระแทกอันหนักหน่วง

แต่ทว่า เขามียอมง่าย ๆ ชายหนุ่มเรือนผมขาวอดกลั้นความปรารถนาไว้มาก่อนที่จะเลื่อนมือไปสัมผัสไหล่เนียนนุ่มของเธอ หญิงสาวอดสงสัยไม่ได้เมื่อจู่ ๆ แรงกระแทกที่เร้าร้อนนั้นค่อย ๆ เบาลง

‘ จะทำอะไรซ้ำอีก ? ’ ควีวาท์คิดในใจ

“ ทำไม่ถึง— อ้า! ”

ร่างบอบบางที่อยู่ในท่วงท่าคล้ายสัตว์ร่วมรักถูกมือแกร่งพลิกให้นอนหงาย จากนั้นเรียวขาอ่อนช้อยถูกจับแยกออกพร้อมกับการแทรกตัวของแท่งเพลิงราศีเข้าไปในโพรงสาวทที่ชุ่มฉ่ำด้วยธารรักอีกครั้ง ครานี้เขาทาบทับร่างแกร่งลงแนบชิดกายบอบบาง ความร้อนรุ่มแผ่ซ่านออกมาพร้อมกับไอน้ำงามที่ประดับด้วยริ้วคำเอื้อนเอ่ยสวดดอกท้อชวนให้ลิ้มลองยิ่งกระตุ้นให้เขาเร้าร้อนยิ่งขึ้น ความพลุ่งพล่านของแรงปรารถนาและปลายประสาทที่ใกล้ถึงจุดปลดปล่อยนั้น ยิ่งทำให้เขากระแทกกระทุ้งอย่างบ้าคลั่งราวกับสัตว์ป่ากระหาย

“ อ้า~!! ท่านหญิง~! ”

เสียงครางกระเส้าที่กระซิบซัดใบหูของหญิงสาวทำให้เธอหวั่นไหวเกินกว่าจะควบคุม สองแขนโอบรัดรอบคอชายหนุ่มแน่นขึ้น ด้านล่างตอдрัดและหนีบเกร็งด้วยความปรารถนาที่ใกล้ถึงจุดปลดปล่อยเช่นเดียวกัน ทั้งสองจมอยู่ในความร้อนแรงแห่งกามารมณ์ เสียงครางผสานกับเสียงสวบสាប់อันมาจากเนื้อกระทบกันดังก้องไปทั่วห้อง แก่นกายร้อนที่เข้าออกอย่างต่อเนื่องสร้างบรรยากาศเร้าสัมผัสที่ร้อนระอุ จนบุรุษเร่งจังหวะกระแทกกระทุ้งถี่กระชั้น สะโพกแกร่งขยับเคลื่อนไหวรวดเร็วจนแทบกลั้นหายใจ ขณะที่เขากดกระแทกแท่งร้อนลงหนักหน่วงจนเสียงเตียงดังขึ้น ทว่าปลายลิ้นสากของเขาได้ลุ่มไต่ไปตามคอขาวเนียนของเธอ ความร้อนแผดเผาจากการสัมผัสทำให้ร่างอรชรรู้สึกถึงความต้องการที่ทวีคูณ

“ ช—ข้า! ทนไม่ไหวแล้ว! อ้าา!~♡ ”

สิ้นเสียงหวานและการกระแทกสุดท้ายที่เขาพยายามแทรกเข้ามาจนถึงมดลูก ปลายประสาทกล้ำเนื้อแห่งเพลิงร้อนกระตุกแรง พันธนาการนั้นถูกปลดปล่อยเข้าสู่ช่องว่างแห่งชีวิตนับล้าน น้ำขาวขุ่นทะลักเปื้อนเตียงสีขาว หวาน ชายหนุ่มกดคางแน่นไว้มากสุดลำ ความเสียดเสียวแผ่ซ่านจนทั้งสองพึงพอใจ จากนั้นเขาค่อย ๆ ถอนแกนกายออกจากเธออย่างช้า ๆ พร้อมกับธารรักที่ไหลทะลักเปียกชื้นเตียงสีขาวบริสุทธิ์

ปีศาจเบื้องหน้ากล่าวจบด้วยแววตาแสนอ้างว้างและโดดเดี่ยวที่ฉาบด้วยสีสดใสของแซฟไฟร์ ใบหน้าของเขาประดับรอยยิ้มบาง ๆ บ่งบอกถึงความเศร้าโศก จากนั้นปลายนิ้วหนาได้เกลี่ยปอยผมสีส้มที่บดบังหน้าผากของเธอออกไปด้านข้าง เขาประทับจวบลงอย่างแผ่วเบาเป็นการตอบแทน

“ขอบคุณสำหรับการเติมเต็มพลังชีวิตแห่งดินแดนลิมโบ ท่านหญิง...”

เสร็จสิ้นกับการเสพสังวาสอันแสนหอมหวาน เศษเสี้ยวดวงวิญญาณที่หลุดหายได้กลับคืนสู่ควีวาร์อีกครั้ง ความเหนื่อยล้าจากการเสพสมกับปีศาจทำให้เธอหลับไหลไปอย่างง่ายดาย ปีศาจตนนี้ก็แค่นี้ก็เล่นสนุกท้ายที่สุดแล้วเธอก็พาจิตวิญญาณดวงนั้นกลับสู่ภพเดิมของตนเองได้

...

03:42 AM

ควีวาร์ลืมตาตื่นในช่วงเวลาวิญญานภุตโลมวิเวก ความเจียบสังัดโอบล้อมห้องนอนเล็ก ๆ อันคุ้นชิน ช่างเตียงยังคงอบอวลด้วยกลิ่นกำยานหอมเย็นเจือจาง ในขณะที่แสงโคมไฟซึ่งถูกหลงลืมไว้ตลอดคืนยังทอประกายเรืองรองท่ามกลางเงารำไรของกลางดึก

“ฝันเธอ...”

ทว่าความฝันนั้นช่างชัดเจนเกินไป แจ่มแจ้งจนเธอนึกสงสัยว่าคือภาพหลอนจากความเหนื่อยล้าหรือเปล่า หากคิดมากไปคงปวดประสาท ว่าแล้วปลายนิ้วเรียวยาวยื่นไปปิดโคมไฟอย่างเบามือก่อนจะเอนกายลงบนหมอนนุ่ม ปล่อยตัวเองให้หลับไปอีกครั้ง

เมื่อยามอรุณแรกโผล่พ้นขอบฟ้า ข้าลุกขึ้นจากเตียงนุ่มเหมือนทุกวัน ช่วงเช้าตรู่ข้าเปิดร้านและจัดแจงดอกไม้ให้เป็นระเบียบตามปกติ จากนั้นก็ได้ดื่มชาเอิร์ลเกรย์อุ่น ๆ ทานคุกกี้เกรเกอร์ไส้เบอร์รี่ปาที่เคี้ยวจนชิ้นได้รสเปรี้ยวหวานละมุนลิ้น ทว่าความรู้สึกในวันนี้กลับแปลกไป... ตรงกลางมวนท้องคล้ายกับว่ามีผีเสื้อโบยบินวนอยู่ และเหมือนได้เติมเต็มพลังกายจนล้น อย่างกับว่าตัวข้ายืนอยู่บนเส้นแบ่งบาง ๆ ระหว่างความจริงและความฝัน

— มันคืออะไรกัน...?

07:25 AM

กริ่ง... กริ่ง...

กระดิ่งเหนือประตูไม้สักส่งเสียงใสเมื่อถูกผลักเปิด ลูกค้าคนแรกของเช้าวันนี้ปรากฏกายขึ้น เขาเป็นบุรุษร่างสูงโปร่งที่แต่งกายราวกับขุนนางในวันออกเดท เสื้อเชิ้ตขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสูท กางเกงชิโนสีน้ำเงินเข้ม สีผิวซีดเผือดเหมือนร่างแดกดับสิบปี เรือนผมสีขาวยาวปานกลางทรงคอมม่าและไล่เงาอ่อนละมุนเหนือหน้าผาก ตัดกับดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่ลุ่มลึกดั่งห้วงมหาสมุทรเจียบสังัด

‘ มาซื้อดอกไม้ไปให้คู่เดทนั้นหรือ... ? ’ ควีวาร์ห่อหุ้มในใจ

“ ยินดีต้อนรับและอรุณสวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่าคุณอยากได้ดอกไม้แบบใดกันหรือคะ ? ”

“ สีส้ม ” คำตอบสั้น ๆ ทว่าหนักแน่น ทำเอาควีนวาทย์กยี้มบาง ๆ

“ กุหลาบสีส้มหรือว่าทิวลิปสีส้มดีคะ—? ”

“ กุหลาบก็แล้วกัน ”

เธอผายมือเชิญลูกค้านั่งรอ ก่อนเดินไปยังกระถางกุหลาบสีส้มพร้อมคว่ำกรรไกรตัดกิ่งเพื่อตัดก้าน สี...ห้า.. หกก้าน บรรจงตัดหนามแหลมคมออกอย่างเบามือ แล้วรวบรวมดอกคัดเตอร์และเดซี่ขาวบริสุทธิ์ไว้ในอ้อมแขน พร้อมเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์เพื่อจัดช่อดอกไม้

เธอเลือกช่อกุหลาบสีส้มอย่างปราณีตมือ กลีบอบบางซ้อนกันเป็นชั้นเหมือนเปลวไฟอ่อน ๆ บรรจงจัดเข้ากลางกระถางแก้ว แซมดอกคัดเตอร์ขาวรอบกุหลาบดั่งดาวล้อมรอบดวงอาทิตย์ เติมความละมุนด้วยดอกเดซี่ จัดวางอย่างบรรจงจนสมบูรณ์

เมื่อทุกอย่างเข้าที่ เธอใช้เชือกป่านมัดก้านดอกไม้รวมเข้ากัน ห่อหุ้มมวลบุปผาด้วยกระดาษแก้วขาวนวล พร้อมพันริบบิ้นสีน้ำเงินรอบช่อแล้วผูกโบว์อย่างอ่อนช้อย กลายเป็นสีสนัที่ตัดกันอย่างโดดเด่นราวท้องฟ้ายามราตรีและดวงอาทิตย์ยามทิวากาล

สองขาก้าวเดินไปยังมุมรับแขกประจำร้าน ในมือเธอโอบอุ้มช่อดอกไม้อย่างเบามือ

“ ขอให้ความรักของท่านแบ่งบานนะคะ ” เธอยื่นช่อดอกไม้มอบแก่ลูกค้าคนนั้น

“ ขาดไปหนึ่งดอก ข้าให้เจ้าแทนแล้วกัน ”

ปลายนิ้วควีนวาทย์กระตุกเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำทักทายใจพวงนั้น หัวใจปล้นกระตุกด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย เหงื่อซึมบนขมับคล้ายว่าตนได้ก่อความผิดพลาดร้ายแรง ทว่าในขณะที่ยังมีทันได้กล่าวคำขอโทษ น้ำเสียงทุ้มต่ำของบุรุษผู้นั้นก็แทรกขึ้นมา

“ ข้าเห็นว่ากุหลาบสีส้มเหมาะกับสีผมเจ้าดี ”

“ ท่านหมายความว่าอะไรกันคะ ? ”

“ ใส่เพิ่มเข้าไปให้ครบเจ็ดดอก แล้วรับมันไว้ ” เขาพูดคำสั่งเด็ดขาด พลังวางถุงผ้าที่เต็มไปด้วยเหรียญมหาศาลลงบนโต๊ะรับแขก ก่อนที่จะหมุนกายออกจากร้านไป ทิ้งไว้เพียงกลิ่นอายอันยากจะคาดเดา

“ Wē geseoð ðē eft on fæmne, on ðæm landum of Limbo ”

เขาเอ่ยเป็นภาษาโบราณ เป็นภาษาที่มีเพียงข้าคนเดียวในเมืองที่ฟุ้งออก เขาช่างเป็นลูกค้าที่ยากจะคาดเดา แต่เมื่อเขาให้แล้ว ข้าก็จะรับไว้แล้วกัน

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าเองก็คงต้องตอบกลับเป็นภาษาเดียวกัน

“ Wē geseoð ðē eft— ”

แต่ผู้ซึ่งเคยครอบครองข้าด้วยความหลงใหล
แต่มีอาจหลงเหลือในความระลึกถึง

- Caoimhe Winchester -